

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 16Csp/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719200894
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Šabl'ová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2019:8719200894.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad v konaní pred sudkyňou JUDr. Monikou Šabl'ovou v právnej veci žalobkyne: L.. J. Q., Q. D. XXXX/XX, U., zastúpená JUDr. Monika Marjanovič, Urbánkova 6, Košice- Sever, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., Teplická 147, Piešťany, IČO: 36 234 176, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 976,76 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1 513,12 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 53,1 % účelne vynaložených trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu 15.2.2019 žalobkyňa žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej 1 976,76 eur s príslušenstvom. V žalobe uviedla, že žalovaný a žalobca uzatvorili dňa 21.03.2013 Úverovú zmluvu č. 4303090080. K zmluve žalovaný odovzdal žalobcovi Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1 500 €, pri stanovení ročnej úrokovej sadzby 28,42 %, RPMN od 31,90% do 33,20 %, s priemernou hodnotou RPMN 26,96 % s celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 3 476,76 €. Úver mal byť uhradený 84-mi mesačnými splátkami po 43,49 € vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci. Pri výške poskytnutého úveru 1 500 €, výške splátky 43,49 €, počte mesačných splátok 84 je výška RPMN 35,27 % a nie v zmluve uvedených od 31,90% do 33,20 %. RPMN bola dohodnutá v neprospech spotrebiteľa. Z vyššie uvedeného vyplýva, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe Úverovej zmluvy č. 4303090080 zo dňa 21.3.2013 je bezúročný a bez poplatkov. V predmetnej zmluve je v bode 36. až 38. a 44. uvedené, že žalovaný poskytol úver žalobcovi v sume 1 500 €, ktorý mal vrátiť v 84 splátkach každá vo výške 43,49 € s tým, že celková čiastka, ktorú mal vrátiť je 3 476,76 €. Vynásobením počtu splátok s ich výškou však zistili, že celková suma, ktorú žalobca zaplatil predstavuje 3 653,16 €, teda o 176,40 € viac, ako uviedol žalovaný v zmluve. Z uvedeného je teda nepochybné, že do celkových nákladov nebolo zahrnuté poistné, ktoré mal podľa bodu 51. zmluvy žalobca uhradiť v splátkach vo výške 0,81 € mesačne, pričom na žiadnom mieste nie je uvedené, či výška poistného je alebo nie zahrnutá v mesačnej splátke. Poistné tak predstavovalo celkovú sumu za dobu trvania úveru (0,81 € x 84) sumu 68,04 €. V danom prípade žalobca neuzavrel osobitnú poistnú zmluvu. V celkových nákladoch neboli zahrnuté ani poplatky uvedené v bode 53 a 55 zmluvy, za doplnkové služby, a to v bode 53 čiastka 0,30 € x 84, za možnosť zmeny výšky a počtu splátok (bod 3 Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úver). A v bode 55 čiastka 0,99 € x 84, za možnosť odkladu splátok (bod 3 Štandardných európskych informácií

o spotrebiteľskom úver) teda celkovo v sume 108,36 € (108,36 + 68,04 = 176,40 €). Žalobca uhradil v prospech žalovaného sumu 3 476,76 €. Žalobca požaduje od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 976,76 €, predstavujúci rozdiel medzi uhradenou sumou a poskytnutou (3 476,76 - 1500). Pri poskytnutom úvere 1 500 €, bola istina zaplatená v 34 splátke splatnej dňa 15.02.2016 v celku a v sume 21,34 € v splátke 35 splatnej dňa 15.03.2016. Žalobca predložil súdu Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru Flexipôžička, uzatvorenú medzi žalobcom a VÚB a.s. dňa 16.02.2017. V zmysle čl. I. bod 1 zmluvy je uvedené, že VÚB a.s. uhradí v prospech žalovaného sumu 1 000 € ako zostatok úveru č. 4303090080. VÚB a.s. dňa 16.02.2017 uhradila sumu 1 000 € v prospech žalovaného. Následne žalovaný listom zo dňa 19.4.2017 oznámil žalobcovi, že došlo k splateniu úveru s variabilným symbolom č.: 4303090080. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, v prípade bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu obohatenia došlo. U žalobcu sa tak stalo postupne úhradou splátok uhradených od 15.3.2016 (35 splátka úveru), keď žalobca prvýkrát preplatil v zaplatenej splátke výšku poskytnutého úveru a vznikalo až do 16.02.2017, ktorý je dňom poslednej úhrady splátky na úver. Žalobca sa na základe listu z MS SR dozvedel o možnosti podania žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia (subjektívna doba). Subjektívna 2-ročná doba, ako aj objektívna 3-ročná premlčacia doba boli zachované.

2. Dňa 7.3.2019 bol vydaný platobný rozkaz č.k.: 16Csp/17/2019-40 v ktorom bol žalovaný zaviazaný k úhrade dlžnej istiny 1 976,76 eur žalobkyni aj k náhrade trov konania. Podaním zo dňa 25.3.2019 právna zástupkyňa žalovaného podala odpor voči platobnému rozkazu v ktorom sa vyjadrila k tvrdenému bezdôvodnému obohateniu a okrem iného uviedla, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ani plnením z neplatného právneho úkonu, keďže úverová zmluva nebola vyhlásená za neplatnú a ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, pretože úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú ani bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn.2Obo 3/2009 z ktorého vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bránil aj voči uplatnenému nároku námietkou premlčania, keď uviedol, že ohľadom plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby má za to, že za jej začiatok možno považovať práve deň, keď sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu s ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 1 500 eur splátkou splatnou 5.4.2016. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 5.4.2018 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. Ďalej žalovaný uviedol, že RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne. Internetové kalkulačky, ktoré žalobca použil majú len informatívny charakter a nie je možné ho považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN. Ďalej sa žalovaný vyjadril k dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, kde poukázal na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom od 1.5.2018 zmenil znenie ust. § 9 ods. 2 písm.d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. Zároveň sa vyjadril k rozkladu splátok a teda dodržania zákonných náležitostí tak ako predpokladá § 9 ods. 2 písm.k) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. V odpore žalovaný reagoval taktiež k tvrdeniam o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom, kde uvádzal, že v samotnej úverovej zmluve je tak poistenie ako aj ďalšie alternatívne služby upravené v časti „Doplnkové služby“ a je na slobodnom rozhodnutí samotného klienta či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne, alebo nie. V uvedenom prípade si klient zvolil poisťné spoplatnené sumou 0,81 eur mesačne zahrnuté v splátke ako aj službu možnosť zmeny výšky a počtu splátok spoplatnená sumou 0,30 eur mesačne a ďalšiu službu odložené splátky spoplatnená sumou 0,99 eur mesačne. Pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom tieto úhrady bolo potrebné odpočítať a výsledkom je potom suma uvedená v úverovej zmluve ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 3 476,76 eur. Žalobu žiadal žalovaný zamietnuť.

3. Podaním zo dňa 7.5.2019 sa vyjadrila žalobkyňa k odporu žalovaného, pričom zotrvala na vyjadreniach uvádzaných v žalobe, ktoré následne svojím vyjadrením ešte doplnila. Uznesením č.k. 16Csp/17/2019-75 súd vyzval žalovaného aby sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu zo dňa 7.5.2019.

Uznesením č.k.16Csp/17/2019-77 zo dňa 22.7.2019 súd zrušil platobný rozkaz a vytýčil termín pojednávania na 19.9.2019, kde svoju neúčasť ospravedlnila právna zástupkyňa žalovaného podaním zo dňa 12.9.2019 z dôvodu hospodárnosti.

4. Na pojednávaní dňa 19.9.2019 právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že žalobkyňa zotrúva na podanej žalobe. Má za to, že zmluva o poskytnutí spotreb. úveru je bezúročná a bezpoplatková. Uviedla, že je tam jednak nesprávny výpočet RPMN, tzn. správna výška RPMN mala byť 35,27 % na základe kalkulačky RPMN. Už samotné uvedenie v zmluve v rozhraní 31,9 % do 33,2 % zakladá neurčitost' tohto ustanovenia zmluvy. Z tohto titulu považujú predmetný údaj v zmluve za neuvedený. Majú za to, že žalobkyňa nemala záujem uzatvoriť predmetné poistenie, ktoré je v bode 51 zmluvy takým miniatúrnym písmom, ktoré si nemala možnosť povšimnúť dané poistné. Ďalej sú to poplatky v bode 53 vo výške 0,30 eur mesačne, poplatok za služby bližšie nešpecifikovaný, v bode 55 vo výške 0,99 eur mesačne, tiež bližšie nešpecifikovaný. Žalobkyňa sa rozhodla zaplatiť žalovanému úver predčasne. Bol jej poskytnutý úver z VUB, a. s. a žalovaným vyčíslený zostatok úveru žalobkyňa uhradila. Následne žalovaný vydal žalobkyni potvrdenie o tom, že úver bol zaplatený. Z ich pohľadu vychádzali zo sumy, ktorú žalobkyňa mala žalovanému uhradiť, ktorá je uvedená v zmluve vo výške 3.476,76 eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému sumu vyššiu, avšak nedisponuje presným rozpisom úhrad, kde vlastne spoločnosť žalovaného nad rámec jednorazovej splátky 1.000,- eur od nej ešte požadovala sumu 88,87 eur. Žalobkyňa sa obrátila na Ministerstvo spravodlivosti SR ohľadom posúdenia predmetnej úverovej zmluvy, na ktorú dostala odpoveď 30.7.2018, v zmysle ktorej bola zmluva posúdená ako bezúročná, bezpoplatková a bolo jej odporučené vyhľadať advokáta pre prípadné podanie žaloby. Žalobu podali vo februári 2019 a domáhajú sa vydania bezdôvodného obohatenia v sume rozdielu medzi sumou 3.476,76 eur a poskytnutou sumou 1.500,- eur. Žiadajú, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni 1.976,76 eur titulom bezdôvodného obohatenia a aby bol žalovaný zaviazaný nahradiť žalobkyni náhradu trov konania. Ohľadom možného premičania pohľadávky, obranu žalovaného neuznávajú, k čomu sa aj písomne vyjadrili. Vychádzajú zo splátok v splátkovom kalendári, splatnosť pohľadávky do výšky poskytnutej istiny bola uspokojená pomernou časťou 34. splátky splatnej 15.2.2016. Následne boli poukazované splátky v plnej výške, ktoré predstavujú bezdôvodné obohatenie.

5. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že bola v telefonickom kontakte so spoločnosťou Home Credit. Oznamila, že má záujem o pôžičku 1.500,- eur. Po telefóne si dojednali výšku úveru, výšku splátky 43,49 eur a počet splátok 84. Nespomínala žiadne poistenie. Nevyjednávala si žiadne ďalšie poplatky. Následne jej bola na adresu trvalého bydliska bola zaslaná písomná zmluva, podpísala ju a vrátila firme naspäť. Do zmluvy už neuvádzala žiadne údaje. Jednoducho predtlač v takom formáte ako ju predložila súdu. Prišiel tiež splátkový kalendár. V čase uzatvárania zmluvy disponovala finančnými prostriedkami tak, aby splátku 43,41 eur mohla poukazovať podľa splátkového kalendára. V čase uzatvárania zmluvy nemala iný úver, ktorý by bola povinná splácať. Spočiatku splátky 43,49 eur poukazovala poštou, a neskôr si v jej banke zriadila trvalý príkaz. Bolo to vo VÚB banke, kde jej dochádza dôchodok. Takto uhrádzala splátky mesačne. Splátky poukazovala riadne do 16.2.2017. V tomto mesiaci si vybavovala iný úver a banka jej navrhla, aby toho nebolo veľa, tak že novým úverom sa uhradí celá suma aj spoločnosti Home Credit. V čase čerpania nového úveru presne nevedela akú sumu dlhuje spoločnosti Home Credit, a preto z nového úveru tejto spoločnosti poukázala 1.000,- eur. Požiadala Home Credit o predčasnú splatnosť úveru, na čo jej spoločnosť odpovedala listom, ktorý súdu predložila. Na doplatenie úveru mala ešte uhradiť 88,87 eur s tým, že ak tak neurobí, tak budú platiť pôvodné podmienky úverového vzťahu. Sumu uhradila opäť z jej účtu vo VÚB, avšak nie v požadovanej sume, ale o 60,- eur viac. Tým pokladala vzťah za ukončený. Dodatočne mala záujem preskúmať zákonnosť poskytnutého úveru, pretože mala podozrenie, že zmluvné podmienky nie sú celkom v poriadku. Keď si dodatočne vynásobila mesačnú splátku počtom mesiacov, za ktoré mala dlh uhrádzať, vyšla jej iná suma, ako suma, ktorú uvádzal žalovaný ako celková suma na vrátenie. Rovnaký problém mala s úverom voči Home Creditu aj jej dcéra, spoločne sa rozhodli obrátiť sa na MS SR za účelom zistenia oprávnenosti zmluvných podmienok. Ministerstvo jej listom 30.7.2018 oznámilo, že zmluvný vzťah by mal byť charakterizovaný ako bez poplatkov a bezúročne.

6. Na pojednávaní dňa 16.10.2019 súd krátkou cestou doručil právnej zástupkyni splátkový kalendár, ktorý súdu doručil pred pojednávaním žalovaný, kde po vzájomnom porovnaní žalobkyňou uvádzaných platieb na úhradu a žalovaným uvádzaných platieb súd a sporové strany dospeli k záveru, že za rok 2013 bolo poukázaných 8x 43,49 eur, za rok 2014 12x 43,49 eur, za rok 2015 12x 43,49 eur, za rok 2016 nie 8x, ale 9x 43,49 eur, keďže takéto potvrdenie prijatia 5.5.2016 sumy 43,49 eur potvrdil samotný

žalovaný, takže v tomto roku je jedna platba na prospech žalobkyne oproti ich vyjadreniu a pokiaľ ide o rok 2017 platby potvrdil žalovaný tak, že 5.1.2017, 13.2.2017 prijal platbu 43,49 eur, teda 2x čo súhlasí aj s ich výpisom, ktorý súdu predložili. Následne tak ako uvádzali VÚB, a. s. poukázala sumu 1 000 eur na úhradu dlhu čo sa odzrkadľuje v platbe 17.2.2017 a to 43,49 eur plus 956,51 eur čo je spolu 1 000 eur. Žalobkyňa bola vyzvaná na doplatenie sumy ešte 88,87 eur čo však nedokázala jednorázovo uhradiť, preto tak ako ju upozornili zostali v platnosti pôvodné podmienky a následne poukázala 3 platby spolu vo výške 143,15 eur-28.2.2017,7.3.2017 a 18.4.2017 tak ako uvádzal žalovaný boli pripísané na jeho účet čo sedí aj s dňami tak ako uvádzala v ich písomnom podaní podľa výpisov z účtu za rok 2017. Právna zástupkyňa žalobkyne súhlasila, že suma tak ako uvádza žalovaný, ktorú zaplatila žalobkyňa titulom uzavretej zmluvy č. 4303090080 je vo výške 3 013,12 eur a nie nimi tvrdená 3 118,60 eur.

7.Súd vo veci vykonal dokazovanie: vylúchom zástupcu žalobkyne, vylúchom žalobkyne, písomným vyjadrením žalovaného, listinnými dôkazmi: zmluvami o spotrebiteľskom úvere, potvrdeniami o doplatení pôžičky, výpismi z bankového účtu žalobkyne a ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť spisu, z vykonania ktorých súd zistil skutkový stav:

Žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 21.3.2013 zmluvu o hotovostnom úvere č. 4303090080 na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver v celkovej výške 1 500 eur, pričom celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť bola uvedená vo výške 3 476,76 eur a to v mesačných splátkach 43,49 eur pri počte splátok 84, ročnej úrokovej sadzbe 28,48 %, RPMN od 31,9 do 33,2 % a v lehote splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Za rok 2013 žalovaná prijala od žalobkyne 8x 43,49 eur, za rok 2014 12x 43,49 eur, za rok 2015 12x 43,49 eur, za rok 2016 9x 43,49 eur a pokiaľ ide o rok 2017 platby potvrdil žalovaný tak, že 5.1.2017, 13.2.2017 prijal platbu 43,49 eur, teda 2x čo súhlasí aj s výpisom, ktorý súdu predložila žalobkyňa. VÚB, a. s. poukazovala sumu 1 000 eur na úhradu dlhu čo sa odzrkadľuje v platbe 17.2.2017 a to 43,49 eur plus 956,51 eur čo je spolu 1 000 eur. Žalobkyňa bola vyzvaná na doplatenie sumy ešte 88,87 eur čo však nedokázala jednorázovo uhradiť, preto zostali v platnosti pôvodné podmienky a následne poukázala 3 platby spolu vo výške 143,15 eur- v dňoch 28.2.2017,7.3.2017 a 18.4.2017.

Súd ustálil, že suma, ktorú zaplatila žalobkyňa titulom uzavretej zmluvy č. 4303090080 žalovanému je vo výške 3 013,12 eur a nie žalobkyňou tvrdená suma 3 118,60 eur. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalobkyne uznala, že sumu ktorú žalobkyňa uhradila žalovanému je vo výške 3 118,60 eur v časti v ktorej o túto sumu ich nárok zo žaloby presahuje však nevzala žalobu späť a rozhodnutie ponechala na súd.

8.V predmetnom spore žalobkyňa žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením žalobkyne žalovanému na základe uzavretej zmluvy o úvere. Žalobkyňi ako dlžníčke bol na základe zmluvy o úvere tak, ako je uvedené v bode 1 tohto rozsudku, poskytnutý zo strany žalovaného ako veriteľa spotrebiteľský úver. Táto skutočnosť nebola medzi sporovými stranami sporná, keď ju ani žalovaný nespochybnil vo svojom vyjadrení. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou pričom jedným z predmetov jeho podnikania je poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalobkyňa konala pri uzatváraní zmlúv ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Úverová zmluva sa preto v zmysle ZoSÚ a to § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy ako aj § 52 ods. 1-3 Občianskeho zákonníka považuje za spotrebiteľskú zmluvu. Spotrebiteľské zmluvy sú častokrát pre spotrebiteľa vopred pripravené a spotrebiteľ nemá priestor na dojednanie obsahu zmluvy, alebo vymienenie si jej zmeny. Úver, ktorý bol poskytnutý žalobkyňi, takúto charakteristiku spĺňa. Žalovaný má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a v danom prípade nebol úver poskytnutý žalobkyňi za účelom výkonu povolenia či podnikania.

Podľa § 52 ods. 1 OZ Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ust. Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľskej zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len nepriateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli nepriateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (platného v čase uzavretia zmlúv o úvere).

§ 1 ods. 2 Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

§ 9 ods. 2 Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa §11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a)-k), r) a y)

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie, alebo do 3 mesiacov neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1, alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa

9. Súdny dvor EÚ viackrát judikoval napr. aj vo veci POHOTOVOSŤ c/a Korčkovská C-76/10, že záväzok štátu postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS treba považovať za kogentné ustanovenie. V spomínanom rozhodnutí C-76/10 povyšuje Súdny dvor túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku (čl. 50), a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody, aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

10. Pre porovnanie bod 64 rozsudku ESLP ZEHENTNER c/a Rakúsko „Ochranu spotrebiteľa v civilnom súdnom konaní možno vnímať ako novú procesnú zásadu, podľa ktorej sú sudy povinné prihliadať ex offa na ochranu práv spotrebiteľa, ohrozených alebo narušených aplikáciou rôznych nekalých podmienok, ktoré do spotrebiteľských zmlúv vsunula zmluvná strana so silnejšou vyjednávacou pozíciou pri ich uzatváraní“ (JUDr. Ing. Jarmila Lazíková, PhD; doc. JUDr. Marek Števíček, PhD.; Ochrana spotrebiteľa v civilnom procese, Bulletin Slovenskej advokácie 6/2013, str. 29).

11. Podľa čl. 3 ods. 1 a 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť. podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

12. Podľa čl. 4 ods. 1 smernice bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 smernice členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

14. V čl. 7 ods. 2 Ústavy SR je deklarovaná záväznosť právnych aktov Európskej únie ich prednosť pred zákonmi SR (princíp priority). Vnútroštátne rozhodnutie teda musí byť v súlade s rozhodovacou

líniou Súdneho dvora EÚ. Cieľ čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok „musí byť napĺňaný v rovine pravidiel verejného poriadku (bod 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ POHOTOVOSŤ/Korčkovská C-76/10). Povinnosťou všetkých súdov pri aplikácii spotrebiteľských predpisov je vytvárať a vylúčiť z bežného života ľudí všetky nepríjemné podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života. Je povinnosťou súdu postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali, najmä ak sa spotrebiteľ ťažko orientuje nielen v zmluvách a v neprijateľných zmluvných podmienkach, ale aj v existujúcej judikatúre. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka priebežného sledovania činnosti Súdneho dvora EÚ, požiadavka znalosti jeho rozhodnutí. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

15. K tvrdeniu žalobkyne- neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Je nesporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere vôbec neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru v zmysle vyššie cit. zákonných ustanovení. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že konečnú splatnosť úveru možno určiť aj počítaním dohodnutých splátok tak, ako to uvádzal vo svojom vyjadrení a teda 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Spotrebiteľ má mať presne určené dokedy má úver splácať. Pod konečnou splatnosťou úveru zákonodarca nemyslel len stanovenie počtu splátok, pretože v opačnom prípade by postačovalo uviesť len náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti nie je možné stotožňovať, a preto termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia a. s. proti Klára Biróová C 42/15, ktorý vo svojom výroku záväzným spôsobom objasnil okrem iného aj článok 10 odsek 2 písmeno h) Smernice a to nasledovne: „článok 10 ods. 2 písm.h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“ je potrebné uviesť, že z obsahu zmluvy o úvere nemožno bez ťažkostí a s istotou identifikovať ani termín konečnej splatnosti zmluvy, ani výšku, počet a termíny splátok istiny(pokiaľ ide o splatnosť jednotlivých splátok žalobkyňa predložila splátkový kalendár k úverovej zmluve, ktorý jej bol žalovaným poskytnutý a na základe ktorého si mohla zriadiť trvalý príkaz na úhradu jednotlivých splátok). Presný údaj o konečnej splatnosti úveru nemožno nahradiť odkazom na údaje o dĺžke trvania zmluvy a splatnosti splátok ako to urobil žalovaný v predmetnej zmluve o úvere, keď výpočet presnej doby konečnej splatnosti úveru ponechal na žalobkyňu. Je pravdou, že Smernica 2008/48/ES neustanovuje termín konečnej splatnosti ako náležitosť zmluvy o úvere, ale iba dĺžku trvania zmluvy. Súd však pri aplikácii vnútroštátneho zákona, ktorý bol platný v čase uzatvárania zmluvy o úvere interpretoval tento povinný údaj tak aby bol dosiahnutý výsledok sledovaný smernicou. Neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru spôsobuje podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16.K tvrdeniam žalobkyne, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov tak súd poukazuje opätovne na rozhodnutie Súdny dvor Európskej únie vo veci C 42/15, predmetom ktorého bolo prejudiciálne konanie iniciované Okresným súdom Dunajská Streda v súvislosti s vnútroštátnym konaním, ktoré viedol tento súd vo veci Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej. Na uvedený rozsudok poukázal aj žalovaný vo svojom vyjadrení, kde uvádzal, že Súdny dvor EÚ v predmetnom rozhodnutí sa vyslovil, že článok 10 odsek 2 písmeno h a i Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 odsek 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

17.Zmluva medzi zmluvnými stranami vo svojich ustanoveniach obsahuje určenie mesačnej splátky výlučne jej celkovou výškou bez toho, aby bolo určené, aká suma sa z tejto splátky započítava na splátku istiny, aká na splátku úrokov a aká na splátky poplatkov. Neuvedenie rozčlenenia splátok považovala ustálená judikatúra súdov v SR za nenaplnenie požiadavky uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a preto sa považovali úvery poskytnuté prostredníctvom takto formulovaných zmlúv za bezúročné a bez poplatkov. V minulosti ako bolo neraz vyslovené jednalo sa aj o nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Takouto obchodnou praktikou veriteľ spôsoboval značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zákon č. 129/2010 Z.z. bol novelizovaný dňa 12.10.2017, kedy touto novelou s účinnosťou od 1.5.2018

bolo upustené od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Vyššie uvedenú zmenu zákonodarca odôvodnil skutočnosťou, že bez takejto zmeny by bol zákon aj do budúcnosti v rozpore so smernicou a tiež dôvodom, že týmto krokom zákonodarca napráva skutočnosť, že Slovenská republika pri implementácii smernice išla napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie nad rámec podmienok stanovených smernicou. Zákonodarca tak potvrdil, že zákon je v tejto otázke v rozpore so smernicou.

18. V tomto smere súd konštatuje, že výhrady žalovaného, ktoré uviedol vo svojom písomnom vyjadrení a teda, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok sú opodstatnené a súd zároveň poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosti s. r. o. kedy Súdny dvor rozhodol, že 1. Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov. 2. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15) sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

19. K výhrade žalobkyne týkajúcej sa ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá mala byť dohodnutá v neprospech spotrebiteľa súd uvádza, že v zmluve je uvedená RPMN v rozpätí od 31,90 do 33,20 % pričom zákonná požiadavka je, že v zmluve musí byť vyjadrená iba jedným konkrétnym číslom a vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. (viď § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.). Skutočná hodnota RPMN po započítaní všetkých nákladov spotrebiteľského úveru teda aj odplaty za poskytnutie doplnkových služieb podľa bodu 51-55 zmluvy o hotovostnom úvere je 35,27 %. Žalovaný v zmluve o úvere nesprávne uviedol údaj o RPMN, nakoľko do celkových nákladov spotrebiteľského úveru nezapočítal náklad spočívajúci v poplatku, resp. odplate za poskytnutie služieb, ide o poplatok vo výške spolu 176,40 eur, viac ako uviedol žalovaný v zmluve. Uvedené potvrdzuje právny názor, ktorý vyslovil KS Žilina zo dňa 25.6.2013 sp.zn.:10Co 862/2014 v zmysle ktorého: „dôsledkom takéhoto nesprávneho uvedenia obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (faktický rovnaký ako v prípadne žiadneho nevymedzenia RPMN) je bezúročnosť predmetného úveru. Za nesprávnosť údajov o RPMN prvostupňový súd považoval nezapočítanie odplaty za poskytnutie služby spočívajúcej v odklade splatnosti splátok. Odvolací súd v tejto spojitosti dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Perničová a Pernič v zmysle záverov, ktorého nesprávnu informáciu o celkových (nižších než v skutočnosti) nákladoch na úver možno považovať za klamlivú praktiku“. Dôsledkom nesprávne uvedenej RPMN je bezúročnosť a bezpoplatkovosť tejto zmluvy, ktorý dôsledok je rovnaký ako v prípade ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vymedzenie RPMN.

20. Pokiaľ ide o poistenie výdavkov (dobrovoľné) a dohody o možnosti zmeny výšky a počtu splátok ako aj dohody o službe odložené splátky, ktoré mali byť medzi zmluvnými stranami uzatvorené ako doplnkové a dobrovoľné tu súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 19Co 142/2016 - 328 zo dňa 8.12.2016, kde okrem iného je konštatované, že je právne bezvýznamné, aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru - odmena/poplatok. Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problém a dôvodom neprijateľnosti poplatku je jeho netransparentnosť a nepríjemná výška výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia, ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou nepríjemne prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku. Dohoda o poskytnutí služby, ktorá je súčasťou zmluvy o úvere nebola žalobcom individuálne dojednaná. Spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah. Je formulárove pripravená

a teda žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť ovplyvniť obsah tejto dohody. Takéto dohody o poskytnutí služby predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku.

21. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej zo strany žalovaného súd aplikoval nižšie citované ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

22. Vo vzťahu k námietke premlčania s poukazom na vyššie citované ustanovenia súd uvádza, že kým pre objektívnu dobu by mal byť okamih jej začiatku nepochybný (časť plnenia zo strany žalobkyne nad rámec poskytnutej istiny) tak pri subjektívnej premlčacej dobe je dôležité zistenie, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, nie teda čas od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností ani nie tak právneho posúdenia no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Nepostačujú preto pochybnosti, ale dozvedenie sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

23. Pri bezdôvodnom obohatení súd prihliada v zmysle § 107 ods. 1 a 2 OZ tak na uplynutie subjektívnej lehoty (2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil), ako aj objektívnej lehoty (3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie 10 rokov odo dňa keď k bezdôvodnému obohateniu došlo). Žalobkyňa vo vzťahu k subjektívnej lehote uviedla, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela z listu - odpoveď na žiadosť od Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 30.7.2018, v zmysle ktorého bola úverová zmluva 4303090080 posúdená ako bezúročná a bez poplatkov, pričom v konaní nebolo preukázané, aby toto jej tvrdenie pravdivé nebolo. Žaloba bola podaná na súde 15.2.2019, a teda 2-ročná subjektívna premlčacia lehota by žalobkyňi uplynula 30.7.2020, z čoho je zrejmé, že v danom prípade žaloba bola podaná počas plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Objektívna premlčacia lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia, t. j. v danom prípade od úhrady žalobkyne žalovanému v ktorých po prvýkrát preplatil v zaplatenej splátke výšku poskytnutého úveru, čo sa dialo v období od 15.3.2016 do 18.4.2017. Možno konštatovať, že tak subjektívna 2-ročná lehota a objektívna 3-ročná lehota boli zachované.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmete bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu na úkor koho sa získal.

24. Závery, ktoré súd vyššie uvádza, znamenajú, že žalobkyňa by mal žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru, t. j. vo výške 1 500 eur, pričom žalovanému podľa predložených listinných dôkazov bola ňou uhradená suma celkovo vo výške 3 013,12 eur. Žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1 513,12 eur. Ide teda o bezdôvodné obohatenie, ktoré je plnením bez právneho dôvodu.

25. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok bude rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku vo veci samej podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, keď žalobkyňa bola osobne oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) Sadzobníka súdnych poplatkov a súd jej žalobe v prevažnej časti vyhovel.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Keďže žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, to znamená, že každá zo strán sporu je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí ísť o prevažujúci úspech, teda, aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu. V danom prípade mala v prevažnej miere úspech v spore žalobkyňa, a to v percentuálnom vyjadrení 76,55 % a úspech žalovaného predstavoval len 23,45 %. Odpočítaním úspechu žalovaného od úspechu žalobcu, t. j. 76,55 % - 23,45 % v percentuálnom vyjadrení bude mať žalobkyňa nárok na náhradu trov konania v rozsahu 53,1 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v súlade s nižšie cit. zákonným ustanovením.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.